

hvis udfordrende Nedringethed og dristige Overlæsselse med regnbuespillende Diamanter (der som Rimkrystaller laa drysset ud over Slør og Buste) havde vakt en Del Forargelse og endog fremkaldt en Formodning om, at dens Ejerinde hørte til de tvivlsomme Kvinders Kaste.

»De var der med en Dame — ikke sandt?« sagde han.

»Min Søster — ja.«

»Aa —.«

»Vi tog for Resten bort straks efter, at Masken var falden. Min Søster morede sig ikke. Der var ogsaa altfor mange Mennesker . . . og en Atmosfære!«

Herren ved Vinduet havde imidlertid rejst sig og var i Øjeblikket i Færd med ved Opvarterens Hjælp at iføre sig sit Overtøj. Per, der under Ordskiftet med Salomon idelig havde haft sine Øjne henne hos ham, iagttog nu ufravendt — og ikke uden Misundelse — hans høje, elegante Skikkelse og den rolige Verdensmandsoverlegenhed, hvormed han modtog Opvarterens Bistand, lod sig sin Hat og Stok bringe og tilsidst ved en lille Haandbevægelse forlangte Ild til sin udgaaede Cigaret. Skønt Per den foregaaende Aften kun havde vekslet et Par intetsigende Ord med ham, kunde han ikke rigtig lide dette Menneske. Straks efter, at han første Gang havde danset med Fru Engelhardt, var han dukket op ved deres Side og havde